

който тъй също се отличилъ при преминуването на Дуна, Боголюбовъ, както се вижда, дѣйствително храбръ офицеръ,

А какъ мислите вий, полковникъ, ако се опитаме испадимъ турскитѣ стрѣлци изъ подъ стоманената батарея?

— Опитайте се, отговарямъ му, нѣ трудно ще е!

— А защо ще е трудно?

— Ще отидемъ — я до мѣстото, ще видите!

— Какво приказвате! Подолчане сѣ юнаци! да изикамъ азъ 50 души желающи и да се хвърлятъ както трябва, че какво? подзакачва ме Боголюбовъ.

Трѣбва и неприятеля да се е уморилъ, тъй като и каръ че нощта е доста ясна отъ мѣсечината, нѣ пушечния огънь затихна на всѣкъдѣ и само халосанитѣ стрѣлци под стоманената батарея непреставаша да обстрѣлватъ лѣвото крило, нѣ и то по лениво отъ колкото миналитѣ дни. Като доближихме до могилата на кръглата батарея, спрѣхме 1-я баталионъ на шосето, а ний слѣзохме отъ конетѣ и се опѣтихмъ азъ да показвамъ, а Духонинъ и Боголюбовъ да се запознаватъ съ мѣстото. Челяевъ ме прѣдварилъ и дошелъ та обадилъ за смѣняването ни. Мене ми се чини, че всички безъ изключение бѣха довольни отъ прѣдстоящата почивка. Работата, проче, усърдно се прѣдѣлжавала и окопетѣ получили прилична профиль. Духонинъ като разгледа позицията, само поноклатваше съ главата си и Боголюбовъ пакъ краска да приказва съ събравшитѣ офицери, съ което привлече вниманието, а заедно съ това и чѣстия огънь на неприятелскитѣ стрѣлци. Следъ огледването на позицията и отдаването заповѣдь относительно смѣняването, върнахъ се съ Боголюбова и Духонина назадъ къмъ оставения при кръглата батарея Подолски баталионъ. Тукъ пристигнале и другитѣ баталионе на полка.

Стана вече два часа прѣзъ нощта и трѣбваше да се бърза, тъй като да се смѣняваме деня, подъ измѣрения неприятелски огънь, било би съвършено безумие: ний можемъ да изгубимъ най малко третата частъ отъ хората си.

— Е хе, полковникъ, казва ми Духонинъ, че почерпихте ли пакъ полка ми!

— Защо ли пакъ? престорихъ се азъ наивенъ.